

**Exit
Piet**

EXIT

PIET

ISABELLE LELEUX

Auteur: Isabelle Leleux

ISBN: 9789464359947

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende.

Copyright © 2021: Isabelle Leleux

Geef mij Nescio en Tsjechov, oude boeken.
Geef mij na mijn zoveelste kale reis
iemand die mij twee haren uittrekt
en glimlachend zegt: je wordt grijs.
Geef mij alles en zeg: het is niets.

Geef mij niets en zeg: dat is alles.
Geef mij mezelf, geef mij jou.
Ik heb gezocht naar wist ik maar wat.
Geef mij nu eindelijk
wat ik altijd al had.

Herman De Coninck - Verlanglijstje

"Je connais mes limites, c'est pourquoi je vais
au-delà."

Serge Gainsbourg

*Voor Noa en Simon.
Roots zijn belangrijk,
maar niet bepalend.*

1. Nu

‘Lukt het? OK, laat je maar zakken. Ja, ja, ... ziezo. Zit je goed? Wacht, ik zal die gordel wel vastklikken, pas op he, ja, zo. In orde.’ Een diepe zucht, verder geen geluid. Ik sla de deur aan de passagierskant dicht, leg de wandelstok en de trolley waar ik nog net wat oversized kleren in heb gepropt, op de achterbank, stap in achter het stuur en duw snel op het vensterknopje tot mijn raam helemaal open is en de doordringende geur van mijn passagier langzaam vervaagt.

Zonet heb ik mijn 74-jarige vader met veel moeite van zijn appartement op de eerste verdieping in de passagiersstoel van mijn BMW 118 sportshatch gekregen. Wanneer je instapt in zo’n sportshatch, lijkt het een milliseconde alsof ze de zetel er vergeten inzetten zijn, je komt een pak lager terecht dan je zou verwachten. Hij zit helemaal onderuitzakt en kijkt een beetje beduusd door zijn vieze bril. Toen ik hem even tevoren op

de wenteltrap naar beneden probeerde te begeleiden, trapje per trapje, voelde ik dat onder zijn losse T-shirt een bovenarm zat verstopt die niet veel breder was dan mijn polsen. Ik was bang dat hij in stukken zou breken, zo broos voelde hij aan.

Terwijl ik me installeer achter het stuur en de gordel vastklik, komt er een sms'je binnen van mijn beste vriendin: 'Hoe gaat het daar? Lukt het allemaal een beetje?'

'Het is echt vreselijk', antwoord ik en snel zet ik mijn zonnebril op om mijn vochtige ogen te verbergen, al hoef ik me geen zorgen te maken. Mijn vader heeft niet de gewoonte om iemand in de ogen te kijken. Nog enkele keren haal ik diep adem met mijn neus richting het open raam vooraleer ik de auto start en onze korte reis begint.

'Allez, het is gelukkig niet ver, en in Lokeren is het toch wel wat kleinschaliger en persoonlijker dan in Sint-Niklaas, ik denk dat ge daar beter zit. Misschien werken er wel knappe verpleegsterkes. Die zullen u nogal eens soigneren. Het gaat u goed doen, eventjes

uitrusten. En ge gaat zien, als ge wat aangesterkt zijt, dan komen we u weer halen hé pa, maar ge moet dan wel goed proberen eten hé, uw best een beetje doen.’

Geen reactie, hij kijkt recht voor zich uit in het niets. Waarom ik tegen hem praat als tegen een kleuter is me niet helemaal duidelijk, ik zeg maar wat om mijn emoties de baas te kunnen en om de tijd wat sneller te doen gaan.

In de verte zie ik de afslag Lokeren. Mijn gedachten dwalen af naar wat ik allemaal nog moet doen in de namiddag om niet achterop te raken met mijn werk wanneer dit klusje is afgerond. Het lijkt alsof hij mijn gedachten kan lezen, want opnieuw hoor ik een zucht en met een flauw stemmetje zegt hij, terwijl hij voor zich uit blijft staren: ‘Wat doe ik jullie toch allemaal niet aan zeg, ik wilde niemand lastigvallen eigenlijk.’

‘Maar kom zeg, da’s niet lastigvallen hé pa, da’s toch wel normaal dat uw kinderen u helpen, ge kunt bijna niet meer op uw benen staan.’

Ik maak de fout om even opzij te kijken en zie zijn uitgewoonde gezicht en zijn holle, glazige

ogen. Het is een wonder dat hij nog leeft. Het doet me een beetje denken aan de beelden van de overlevenden uit concentratiekampen. Ik kijk meteen weer voor me, duw mijn zonnebril nog iets verder op mijn neus en gooi al mijn concentratie op de gps. Nog 1,2 km. Het einde is in zicht. Terwijl ik de pijlen volg richting AZ Nikolaas, zet ik de radio iets harder om wat sfeer in de auto te brengen. *‘Love is a battlefield’*, beweert Pat Benatar.

Wanneer we de laatste straatjes voor onze bestemming inrijden, begin ik wat te kletsen over het weer en dat het goed is dat we zijn lederen jasje nog snel hebben meegepakt want dat er precies toch wat regen op komst is en dat de temperatuur ook flink zal zakken de komende dagen volgens de app op mijn telefoon. Ik ben dankbaar dat er zoiets bestaat als het weer en dat je het onbeschaamd kan aangrijpen in gelijk welk gesprek, of het nu bij de bakker is of bij je ten dode opgeschreven vader.

‘Hoe is het op uw werk?’ Vraagt hij plots met diezelfde piepstem, terwijl zijn hoofd een

kwartdraai naar links gaat. Ik mis de laatste afslag. Mijn vader is überhaupt nooit geïnteresseerd geweest in mijn levenswandel, laat staan in mijn werk. Deze vraag brengt me dan ook even uit balans en ik vraag me af waarom we nooit de moeite hebben gedaan om elkaar te leren kennen. Wie is die oude man naast mij eigenlijk?

2. Toen

Maak kennis met Pierre. ‘Piet’, voor de vrienden. Playboy. Hippië. Rebel without a cause. Caféfilosoof. Womanizer. Charlatan. Malfoutist. Sfeermaker. Dromer. Egoïst. Feestbeest. Romanticus. Narcist.

Als derde kind uit een gezin van acht werd Pierre grootgebracht in een warm en liefdevol nest, eentje van betere afkomst. Thuis sprak men Frans en werd er veel aandacht besteed aan tafelmanieren, het diner was het belangrijkste moment van de dag en er werd uiterst veel zorg besteed aan een perfect gedekte tafel voor dit dagelijks gezinsmoment. Al van jongs af leerde Pierre oesters en kreeft appreciëren, en op dinsdag nam hij boterhammen met kop mee naar school, de delicatessen van de lokale beenhouwer. Hij was de lieveling van de meid Georgette die bij het gezin inwoonde en ervoor zorgde dat hij er elke ochtend piekfijn uitzag, de haren mooi gekamd en zijn witte hemd perfect gestreken,

met de twee puntjes van het kraagje netjes uitstekend over zijn trui. *‘Mais comme tu es beau, mon petit chouhou.’* Toen al had hij in de smiezen dat hij in de smaak viel bij de vrouwen. Met puppy oogjes keek hij Georgette glimlachend aan terwijl hij genoot van de aandacht die zijn zeven broers en zussen niet kregen.

Pierres vader stond als enige dokter van het dorp hoog aangeschreven, iedereen kende en respecteerde dokter Leroy. Hij was een integer man die zijn taak als arts en het bijhorende beroepsgeheim zeer ernstig nam. Ook al was hij soms ontzettend misnoegd of gechoqueerd door wat er zich tijdens huisbezoeken afspeelde, alles wat hij wist over zijn patiënten nam hij mee in zijn graf. Pierres moeder, Angèle, was een prachtige vrouw. Ze had de allure van Audrey Hepburn en dirigeerde het huishouden in de mooiste tailleurs met bijpassende zijden foulards. Angèle voelde zich goed in haar rol als Madame van ‘den dokter’, al keek ze een beetje neer op de mensen in het dorp met hun lelijke Oost-Vlaamse dialect. Ze was liever in Antwerpen

gebleven, waar de mensen wat meer manieren hadden. Ze hield van winkelen, maar geld had ze nooit op zak, daar wilde ze liever niets mee te maken hebben. Bijgevolg ging meneer Leroy op de eerste dag van elke maand zonder morren langs bij alle winkels waar zijn vrouw de afgelopen 30 dagen haar aankopen had gedaan om de openstaande schuld af te rekenen. Luidop droomde Madame Leroy van een appartement op la Croisette in Cannes, maar voorlopig moest ze het stellen met een buitenverblijf op de zeedijk van Knokke, waar ze graag gezien was en bij naam werd aangesproken in de chiquere winkels op de Lippenslaan en in Le Zoute.

Kortom, Pierre was van goede komaf en er lagen veelbelovende kaarten voor hem op tafel, op het eerste gezicht zou hij weinig weerstand ondervinden in dit leven. Dokter Leroy en zijn vrouw waren een voortreffelijk voorbeeld van deugdzaamheid: devote ouders en vrome katholieken uit de Antwerpse bourgeoisie die zielsveel van elkaar hielden en nooit van het rechte pad afweken. Zonder fout gingen ze elke week naar de kerk – ‘Chéri,

geef me eens wat klein geld voor op de schaal'
- en deden ze wat god van hen vroeg: een
deugdelijk leven leiden en een kroostrijk gezin
voortbrengen. Ze waren het ideale toonbeeld
van eeuwige liefde aan elkaar en aan de
katholieke kerk.
